

Papallones de nit

I jo mentalment estructurava tota una al·legoria que justificués continuar besant-nos

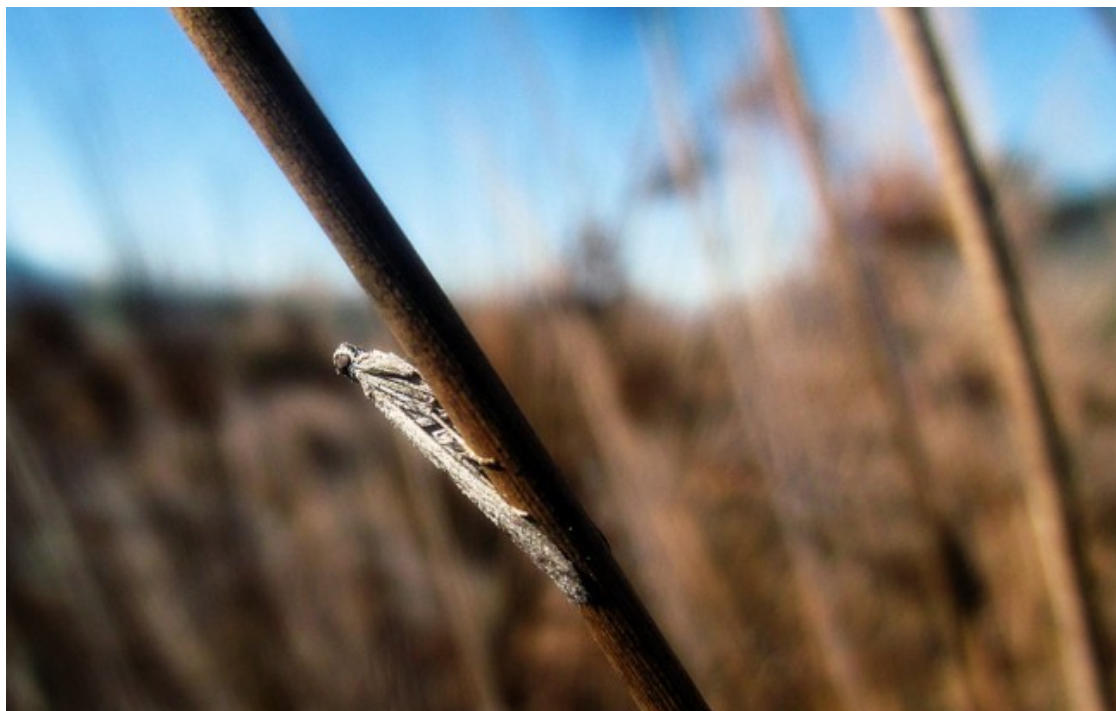

Foto: TJ Gehling

El cas és que no soc gens original si dic que tinc una petita (gran) obsessió amb el pas del temps. Amb el desmadruxament dels cossos, el pansir-se de les flors. Però crec que sí que ho soc una mica si confesso que tinc l'habilitat de veure aquests cossos flonjos o aquestes flors marcides com allò que han estat a través del temps. Darrere d'uns ulls cristal·litzats pels anys, puc arribar a veure la mirada del nen que va ser, del xicot tímid que no s'agradava, de l'home que va decidir casar-se amb la primera nòvia que va tenir, no sap per què. L'edat en la qual ens vam plantar per dins tots els adults. No sé com explicar-ho: hi veig tota una vida.

Es veu que hi ha papallones de dia i papallones de nit, ho sabies? I que les boniques són les de dia, les de nit són lletjotes, així grises i peludes. M'ho va explicar un nen que havia anat a la classe de les papallones, per això ho sabia. Em va semblar lògic, un altre encert de la natura, mira, però ràpidament vaig pensar en la nostra història, prohibida i fosca, i em va fer ràbia.

S'estan fent uns nusos que no es podran desfer, em va dir una matinada en què se'ns en començava a anar de les mans, aquella encesor nostra. I jo, mentrestant, mentalment estructurava tota una al·legoria que justificués continuar besant-nos i que parlava de la migració de les papallones, que molts cops es feia en tres generacions, com una cursa de relleus. Que naixien, si feien sort, de dia, per aparellar-se i fer un tram del viatge i, quan els naixia la descendència, es morien perquè la nova papallona continués, per instint, el tram del seu viatge en la direcció correcta. Fins que es reproduïen i es tornaven a morir.

Però quan vaig aterrar del meu periple mental, ell ja estava parlant-me dels tarongers afectats de la tristor que anava a arrencar de jove amb son pare a la garriga. Així que vaig callar; en tot cas, nosaltres érem, seguríssim, papallones de nit, de les que no s'han de mostrar, de les que no fa bonic de veure. Nosaltres érem la nit, i els guapos eren uns altres.

Ja sé que no soc gens original si explico que el temps marfon tots els cossos, fins i tot el de les papallones de dia i també els cossos de les que segueixen el viatge en la direcció correcta per fer el que s'ha de fer i tornar-se a morir igual que les seues mares. I potser ho soc fins i tot menys si et dic que, al cap i a la fi, la tristor no és més que una malaltia dels tarongers i que tu i jo de moment encara volem.